

Sygn. akt V CSK 241/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa P. J.

przeciwko I. Sp. z o.o. spółce komandytowej

w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozwany opiera wniosek o przyjęcie skargi na potrzebie wykładni art. 484 § 2 k.c. dotyczącej możliwości miarkowania należnej kary umownej wyłącznie na wniosek strony postępowania. Zdaniem skarżącego wniosek taki nie został w sprawie zgłoszony i tym samym doszło do miarkowania przez sąd z urzędu.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Kwestia sposobu orzekania przez sąd o miarkowaniu kary umownej była już przedmiotem licznego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Obecnie nie budzi wątpliwości, że na stronie chcącej skorzystać z miarkowania spoczywa powinność złożenia oświadczenia woli stosownej treści, a więc sformułowania postulatu obniżenia żądanej przez wierzyciela kary (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2010 r., IV CSK 494/09, z dnia 6 lutego 2008 r., II CSK 421/07, nie publ., z dnia 8 marca 2013 r., III CSK 193/12, z dnia 23 lipca 2014 r., V CSK 503/13, nie publ., oraz z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 89/05, nie publ.). W zaskarżonym orzeczeniu Sąd drugiej instancji przyjął to rozumowanie; nie podzielił jedynie wymagania, które ujawniło się w jednym z orzeczeń Sądu Najwyższego, aby żądanie to było określone wyraźnie co do kwoty (wyrok SN z 23 czerwca 2017 r., I CSK 625/16, nie publ.).

Niewątpliwie żądanie miarkowania może być zgłoszone w różny sposób w zależności od okoliczności sprawy i podstawy tego żądania. W sprawie, w której wniesiono skargę kasacyjną zostało ono - wedle interpretacji oświadczenia woli powoda dokonanej przez Sąd orzekający - zgłoszone w replice na odpowiedź na pozew. W sprawie nie powstał zatem problem związany z potrzebą wykładni

art. 484 § 2 k.c. w kierunku wskazanym przez skarżącego, gdyż wykładnia treści pisma powoda dokonana przez Sąd orzekający prowadziła do wniosku, że doszło do zgłoszenia żądania miarkowania wysokości naliczonej kary umownej. Brak zaś jak dotąd jakiegokolwiek rozbieżności w orzecznictwie na gruncie art. 484 § 2 k.c. co do tego, że jedynym wymaganiem wynikającym z przepisu jest potrzeba zgłoszenia stosownego żądania. Kwestia zakwalifikowania konkretnych sformułowań zawartych w piśmie procesowym podlega zaś regułom wykładni oświadczeń procesowych (określonych m.in. w art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c.) i wymyka się z powołanej przez skarżącego podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.